

være i en tiltalende ydre form, indholdsmæssigt i et let tilgængeligt sprog og af et overskueligt format.

Forslaget ville ikke overflødiggøre andre initiativer. Bl. a. burde den politiske information og debat i radio og TV intensiveres.

Det måtte endvidere være alle partiers klare ret at kunne henvende sig til alle borgere. I dag kunne kun meget kapitalstærke kredse ved visse lejligheder nå ud til alle.

En væsentlig ting var det store behov, der var for bedre orientering om pligter og rettigheder. Sådant oplysning burde systematisk bringes i Folketingsbladet, som endvidere skulle stå åbent for debatindlæg og spørgsmål.

Selv om der ved behandlingen i folketinget hos partiernes ordførere gennemgående var enighed om, at kommunikationen mellem politikere og borgere ikke var tilfredsstillende, fik forslaget dog ikke tilslutning fra de øvrige partiers ordførere.

Ved forslagets 1. behandling gav *Camre* (S) udtryk for, at forslaget rent principielt var en værdifuld idé, som fortjente overvejelse.

Han var principielt enig med forslagsstillerne om, at kommunikationen til borgerne skulle forbedres, men han var slet ikke sikker på, at dette bedst og mest effektivt kunne gøres i den form og med det middel, som var foreslået. Der kunne på forskellige områder nævnes forslag til forbedring af kommunikationen. Han beskæftigede sig i denne forbindelse navnlig med fjernsynets nyhedsformidling fra folketinget, idet det vel måtte erkendes, at TV var det foretrukne og mest betydningsfulde informationsmiddel.

Problemet omkring den politiske kommunikation i et kompliceret samfund var stort. Herunder kom også spørgsmålet om meddelelse til borgerne om deres rettigheder og pligter.

Han foreslog, at folketingets udvalg for forretningsordenen overvejede hele kommunikationsproblemet med alle dets sider, og fremsatte forslag til forbedringer.

Ellen Strange Petersen (KF) fandt også, at det somme tider kneb med kommunikationen til vælgerne, men hun betragtede det fremsatte forslag som en ønskedrøm. At omtale, hvad der foregik i folketinget, i et let tilgængeligt, enkelt og klart sprog i et objektivt blad, der skulle være under redaktion af medlemmer fra samtlige partier, og som samtidig skulle stå åbent for debatindlæg, spørgsmål og svar, lod sig simpelthen ikke gøre.

Efter forslagsstillernes skøn ville udgivelse og distribuering af bladet koste ca. 30 mill. kr. om året. Hun tvivlede på, at skatteyderne ville værdsætte et sådant forsøg til den pris.

From (V) betonedede, at vi i forvejen havde en fri presse, en fri radio og et frit TV foruden de eksisterende folketingspublikationer. Han måtte derfor betegne forslaget som en overlappning af det allerede bestående.

Over for forslagsstillernes påstand om, at pressen var en parti-